

(Η Εὐαγγελιστὴν) **2ο ΔΕ ΟΥΚΕΤΙ ΕΓΩ** ΓΑΡ 2, 20
Ζῆ δ' ἐν ἑμοὶ Χριστός!

Δὲν τόλμησε κανένας ἄλλος νὰ κάνει αὐτὴ τὴ διακήρυξη, τὸσο Πάμπεικῶς, μὲ τὸση σεβασμότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸση ἀγκύρωση, μὲ ὅση τὴν ἔκανε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀγαπᾷ με ὅσοι τοῦτο συνάμας τὸ Χριστῷ. Τὸν εἶχε κλεβει βαθεῖα καὶ ὀλοκλήρως τὴν σὴν καρδίᾳ του. Μὲ τὸ βάπτισμα εἶχε σκορπῶναι καὶ πεδᾶναι μαζὶ μὲ τὸ Χριστῷ. Δὲν τοῦθε πλέον μέγα του, ὁ παλαιὸς ἀνθρώπος. εἶχε ἀκρωθῆναι τὰ πάντα. Μόνο ἡ πνοὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε μέγα του. Αὐτὴ τὸν ἐπέπνεε. Αὐτὴ τὸν κατηύθυνε. Αὐτὴ τὸν συνᾶμνε.

Σὲν ζῶντα νεκροῦ, λοιπὸν παρουσιάζει τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Ἀπ. Παύλου χρονοῦ πρὸς τὸν λαόν. Αὐτὸ τὸ **ἔγω δὲ οὐκέτι ἐγώ, τὴ δ' ἐν ἑμοὶ Χριστός!** βραβεῖται ἐκ πρώτης ὡρας βακατανοῦτο. Ἄξιον ὄφειλε τὸν κόπο νὰ τὸ πηροῖ ἄνευ νοηματικῶν καὶ οὐδαμικῶν. Νὰ τὸ προσεγγίσαι με ὅσο μπορούσε περιβόττερο, νὰ τὸ ἀναχθῆναι βαρύτερα.

Ἄς τὸ ἐπιχειρηθῆμε:

Ἡ ταπεινὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁταν ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔγραφε πῶς ἐπαύσε πᾶν νὰ γέη ὁ ἑαυτοῦ καὶ πῶς μέγα του ζῶσε ὁ ἑαυτοῦ ὁ Χριστός, ἠδραε νὰ ἴδοι ἡμῶν τὴν ἀποβῆτη ταπεινὴ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ὑποχώρησιν ἀναμῆ κατὰ προσωπικὸν βίωματος ποῦ μπορούσε νὰ εἶχεται βεβήρησιν μὲ τὸ δέμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ὀλοκλήρως ἐπικαθῆσθαι μέγα του εἶναι, ποῦ ὁ Χριστός ἐπέβαλλε. Σκοπίως μαχίστα χρησιμοποίησε τὴν εἰκόνα τῆς νεκρώσεως, γὰ νὰ τοῦθε τὴν εὐωτέρικη τὴν ἀποβῆτη καὶ τὴν συνειδητὴν προχώρησιν σὴν ἀναχθῆσθαι πνοὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐτοί

καρδιοσταθεροποιήσας δια η' αποζημιωσιν τωσ' ιδιων τωσ' εμψυτων
και η' περιχυρισθην δια δεσιν τωσ' τωσ' προσωπων τωσ' υλοστων
επιμελυνε των ανωτατων βαθμίδα της χειρονακτικης τελεωσιμωσ.

Τε εστιν ο ανδρωπιος να βρη εαυτον τον εαυτον του.

Αυτη η αποζημιωσις γινεται δια μορδια των ανδρωπων,
δων εκουσια αυτοδεσμεωσιν των ανωμων μας και δων
θεμητικη αποβοη καιε προσωπιτικη εξηλασ. Οπως αυ-
τη βρισκεται οσθ ετικηεντοσ εκεινου που ζειε ολοκλη-
ρωση και τελεωσιν, οσο και αν μας εναρριθωκοσ να το
κατανοηκοσμε. Γιατ' ποτε ο ανδρωπιος οσθ μπορει να ε-
ναρριθωσ οσθ ομειριεσ προσβαδωσ των πνευματικων
του αναβαδων, κρατωντασ βρικτα το βερος της ατομικησ
του οντοσ. Τε εστιν να κατορθωσιν να βρησιν απο του
εαυτοσ του να κατορθωσιν αυτην την ανωσιν που πα-
τε οσθ πετυχαίνει, και τα εαυτοντα παραμεινα ανδρωπι-
κεντρικωσ δεδομενων των κρατων βρικτα προσηλωμενο
οσθ περσοτητα της καθημερινοσ.

Θρησκευτικωσ οδοσ οσθ χερια του Χριστου.

Μιλωντασ να αποζημιωσιν, μιλωμε να νεκρωσιν καιε
εσωτερικησ κινησωσ μας που οσθ ανωστρατωστων,
οσθ ανωσικησ μας πορεια. Γιατ' οσθ εμασ ε μακρυα,
οσθ εξω απο τα προαματα ανωσποστηλξομε πως ο
μεγαλυτεροσ ποσθμοσ του ανδρωπιου δε αυτη του
τησ πορεια ενομ ο ιδιοσ του ο εαυτοσ. Οσθ εαυ-
τοσ χειμωτοσ παρση και ελαττωματα που κλινει
αυτωματα οσθ εχειε κανενασ προς την πωρεα της
πυκινησ ραβωνησ, αποεωχοντασ οντομωστικα
ωσθ προεπιδωσ που οσθ μποροσμε να μας εξαβα-
ρξιδει την ηθικη και πνευματικη μας τελεωσιμωσ.
Αλλα η αποσενωση μας απο του εαυτοσ μας και η οσθ

το δυνατόν να χαρτίσει απευθείας μας από το δεξιά του, δηλαδή
κανένα άλλο έβρα ή να δεν συνδέεται με ταυτόχρονη παρθε-
ση μας ενώ ενόψει του Χριστού. Το εσολογιστικό αυτό όβριμο,
στα χέρια του Χριστού, που είναι ο μεγάλος αναμορφωτής του άνδρα-
που, αποτελεί την περπύουσα όγης της προσπάρειας που κα-
τάχουμε.

Από έγω - κίνητοι να ηνάμμε Χριστο - κίνητοι.

Η προσπάρεια να ξεφύουμε από τον έαυτο μας και να αφο-
σώσουμε στο Χριστό είναι την δύσκολη. Γιατί έχουμε ήδη
χρόνια τώρα να τώμε με τον έαυτο μας και με τον έαυτο
μας. Όσοι μας οι μέρες ως περπύουτες φορές κυλάνε
μέσα σε ένα λιθάνωτο που καίμε δειδωτοτα στον εκμύ-
θιο και τον ατομισμό μας. Μας είναι η αυτό που ού-
τοκο να αιδωθώμε όχι απλώς ξενί προς το έγω μας
αλλά να δεχθώμε να υποκαταστάμε αυτό με το έγω του
Χριστού. Όπως μόνο όταν από έγω **κίνητοι** γινώμε **Χριστο**
κίνητοι, μόνο τότε θα μπορούμε να αποκτήσουμε
ως πλάτεις διαστάσεις που χαίρει στον άνδρωτο
η παρουσία του Χριστού μέσα μας. Είναι η αυτό απα-
ραίτητο να αναλάβουμε αυτών των όφωνα, που στη βά-
ση του βρέκεται η απάντηση του έαυτο μας, και
στην κορυφή του η εσολογιστική μας προσπάρεια στο θεό.
Πολλοί νομίζουν όπως άπαιε, πως αυτό το όβριμο,
αυτή η έκδοια άχρη μέρα μας να μας στερπεί
από κάθε προσωπική άξια και να μας καταβύθει
έκδοια βόχανα σε ένα χέρια. Η βανέμη αυτή
είναι πανδύμενη, γιατί δεν μετρωται με τα
βυμβανικά μέτρα της κοινής ενότητας ή πνεμα-
τικής διαστάσεις. Όταν σταματήσουμε να δαυώμε
στον έαυτο μας, τότε κίνητοι την κατάνω βή

Που μας φέρνει πιο κοντά στον προορισμό μας. Και όταν δεινουμε να χυμώσουμε από τον Χριστό, τότε αποκτάμε την πραγματική μας ζωή και βγαίνουμε πέρα από όλα αυτά που εμείς οι άνθρωποι έχουμε και πέρα από τον εαυτό μας.

Ο άνθρωπος που είναι πηγή ζωής του εαυτού του.

Η ελευθερία μας με τον Χριστό και η κατεβασμένη ζωή μας από τη δική του μορφή ανοίγει για τον καθένα μας είσοδο προοπίων πνευματικής προκοπής και προόδου, πράγμα που γίνεται από μας η προσφορά αυτής της ελευθερίας. Όταν δεινουμε "διδάσκει Θεός" και όταν δει οι εκθέσεις και οι εκθέσεις της ζωής μας να φέρουν την βραβεία της οδύνης, πόνου του μέγα μας, τότε να αποκτήσουμε και εμείς τη δυνατότητα να σωθούμε. Τέλος και να ελευθερωθούμε με τη ζωή της ερατικής ζωής του ανθρώπου που είναι για τον εαυτό του, αλλά για τον Θεό.

Μπορούμε άραγε να αναλάβουμε αυτή την προσφορά, ώστε με τη βίβλη μας, με τα χέρια μας και με τις αμαρτίες μας να κερδίσουμε, να μιλήσουμε και να αναδύεται ο Χριστός από εμάς αποκλειστικά πνευματικό δώμα του καθενός μας -

Ο Χριστός στις βιβλίες μας.

Όλοι μας έχουμε βιβλίες. Ήρθε πάνω τὴν γῆνὰ θεηπλάματον. Καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπαύσεως. Ἡ παρουσία καὶ κινή-
ται ποῦ. Ὅτι εἶδουμε κατὰ τὸ παρῆλθον, ὅτι ἀκούσαμε ὅτι νοιώσαμε
ζωντανωμένοι μετὰ μαζ. Μπορεῖ νὰ εἶναι ὡραίο, ἐπὶ, ἡρωμένο
τὸ περιεχόμενον αὐτῶν τῶν βιβλίων. Μπορεῖ εἰς νὰ εἶναι καὶ
ἀμαρτωλὸν, βέβηλον, βρωμέον. Καὶ εἶναι ἀποδεξιμὸν, πῶς
ἀνθρώποι μετὰ τὸ περιεχόμενον τῶν βιβλίων μας ἐξυβίσταν
κατὰ τὴν καὶ ἡ ψυχή μας. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἀμαρτωλὸν βιβλίον
νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἀρετὴν. Μπορεῖ νὰ ἔ-
χουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ψυχικὴν διαφθορὰ καὶ εἰς τὴν βρω-
χεῖα καὶ τὴν ἐπιπορευτικὴν ἀμαρτία.

Ὅταν εὐλογοῦμε τὴν ὁ Χριστὸς μετὰ μαζ, οἱ βιβλίες
μας, ἡ εὐλογία παρουσία του ἐξακρίβει τὰ πάντα. Ἐνκαίρει εἰς
βιβλίας ὡς καὶ εἶδες, φωνάζεις, ἡρωμένους. Δὲν ἀρε-
νεῖ νὰ ἀνοκατεῖνται μετὰ τὴν ἡλικίαν μετὰ ἀμαρτῆς τῆς βρωμῆς τοῦ κακοῦ.

Καὶ ὅταν καλῶς ἀγρίει αὐτὴ ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς
βιβλίας ἀπὸ τὰ νεανικά μας χρόνια καὶ ἐμεῖς αὐτὴν χερσὶ με-
τὰ μαζ, τότε ἀργότερα, ὅταν ὑπάξει ὁ κίνδυνος νὰ τα-
ραχθῆναι ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ὅτι ἔχει
εἰσῆλθαι εἰς τὴν ψυχή του ὁ Χριστός, καὶ νὰ κατεν-
θῆναι ἡμεῖς καὶ ἀπάρχει οἱ βιβλίες εἰς τὸ καλὸν εἰς τὴν ἀρετὴν.

Ο Χριστός στις ἐπισημώσεις μας.

Ὁ καθὲς ἀνθρώπος ἔχει ἐπισημώσεις εἰς τὴν ψυχή του. Ὁ εἷς
ποδεῖ νὰ ἐπιτύχει τὸ το ὁ εἰς ὁ εἷς ὅταν νὰ κατὰ τὴν
εἰς τὸ εἷς ὁ εἷς, ὁ εἷς, ὁ εἷς, ὁ εἷς, κατὰ τὸ εἷς
νοῦμε σχέδια καὶ ἐπισημώσαμε μετὰ τὸ εἷς τὸ εἷς τῶν πραγ-
ματοποιήσῃ τους.

Μέχρις ἐδῶ, βέβαια, δὲν εἶπα ὅτι ὑποστῆ τὸ κακόν. Ὁ ἀν-
θρώπος εἶναι ἀνεύθυνος νὰ βῆ εἰς τὴν ψυχή του ἐπισημώσεις.

Οπως και πρέπει να προεξοφτούμε. Μήπως, όμως, αυτές οι επιδιώξεις δεν είναι υγιείς, δεν είναι δίκαιες, δεν είναι σύμφωνες με τον νόμο του Θεού. Διότι πολλές φορές ο άνθρωπος γίνεται να κάνει πράγματα κακά από παρόλ' αυτά και μηδικά, που βλάπτουν και τον ίδιο, αλλά και τους άλλους.

Όταν όμως ξημερώσει ο Χριστός, τότε όλες αυτές οι επιδιώξεις, βλέποντας από το πνεύμα του Χριστού, είναι σύμφωνες με την αλήθεια, την ηθική, την δικαιοσύνη, την αρετή; Ή όχι τότε καμιά. Η επιθυμία ο άνθρωπος στην πραγματικότητα τους, δεν είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεού και την αρετή; Τότε δεν πρέπει να προχωρήσει ο άνθρωπος. Τέλη και φάρμα.

Μπορούμε να συνταχούμε με τη ζωή, ή ταμ βίβρα ο κόσμος αν είναι των ανθρώπων οι επιδιώξεις ενυψήσαν από το θέλημα του Χριστού; Δεν θα υπήρχαν σύγκρουσεις ούτε εδικοίς ούτε πόλεμοι, ούτε καταστροφές. Ο Χριστός θα ενυψήσε τον καθέναν ως επιδιώξεις κατά τη μορφή που δεν θα υπήρχαν αντιθέσεις και κοινωνικά δράματα. Αγάπη και ομόνοια να επικρατούσε παντού...

Ο Χριστός ος ενέργειε μας

Εδώ ακριβώς είναι η σοβαρότερη πηγή του εματός. Ο καθένας μας, σύμφωνα με τις θέσεις και τις επιδιώξεις του, προβαίνει τριτοβάθμια ως υγιή ενέργειες. Ανοίγει το στόμα του και λέει αυτό ή εκείνο. Δίνει νόμοι με προβλήματα και κάνει συμφωνίες. Απορρίπτει, που δεν χτίζει, συγκρούεται, πικραίνει, πικραίνεται, διαχωρίζει, γίνεται δημόσια έργα, κλάει και χαίρειται, κλπ. Τότε βλάπτει και μέχρι το θέλημα.

Μια φορά μερικές φορές για να διαπιστωθεί η αλήθεια των παραπάνω. Μοιάζει η σύγχρονη κοινωνία με άνηθη φύλλα, όπου οι άνθρωποι έγιναν όπως τα οποία αλληλοσπαρασσονται, αλληλοεξεντινόνται,

αγαπητοί μου. Ένας κόσμος χωρίς ελπίτη, χωρίς καλωσύνη, δίχως ηθική, δίχως ανωτερότητα, χωρίς αιδώματα και σεβή, δίχως θεό και πίστη, φαίνεται να είναι ο δρόμος που οδηγεί στην καταστροφή και στην απελπισία. Πανόραμα που είναι το χειρότερο τραγικό.

Ενώ τις θεωρούσαμε τον ίδιο κόσμο να φαίνεται ο Χριστός να πηγαίνει να σεβαστεί τη δική του παρουσία παρούσα, ενώ ο Χριστός κατηύθυνε τις ενέργειες στην καρδιά.

Όχι το σώμα, όχι το πνεύμα, όχι ο δίκαιος, όχι ο εγκληματίας, ούτε ο κλέφτης, ούτε ο στυγερός, ούτε ο φημισμένος ομογενής, ούτε ο διάδοχος και ο χαρικός, ούτε ο ευγενής και ο ερμής, ούτε ο πλούσιος και ο καταστραφένος και ο φτωχός. Ένας απεραντοστός άνθρωπος ή και πολλά, αλλά είναι η καρδιά που οδηγεί στην αγάπη και τον προσηλυτισμό, η καρδιά που οδηγεί με ορμή και πάθος τον Θεό.

Παρά την αλήθεια που το κέντρο βρίσκεται αριστερά; Η καρδιά οδηγεί να απαλλαγούμε από τον εγωισμό των προσηλυτισμών και την δόξα των περσιτών; Η ωραιότερη από τα να παραδώσουμε ομογενώς το γένος των προσηλυτισμών και να χρεώσουμε τον Θεό και τους ομογενείς, να βάλουμε το σπέρμα της αγάπης και της προκοπής;

Κύριε, έχουμε κοινότητα να φαίνεται με τον αδελφό και την αδελφή, κάτω από το ανέλετο μαστρυχιστικό σύστημα των ερωτήσεων, των πόνων και των αμαρτιών.

Έλα, Κύριε να φέρεις μεθαυριών. Να καταργήσεις τις οκλήσεις, να φωτίσεις τις σκιάσεις μας, να προηγήσεις τις ενέργειες μας. Έλα, να εδραιώσουμε τον Αχρηστό μας. Έλα η πίστη και η χαρά μας!

Έλα, Κύριε, να γίνει κυβερνήτης στην καρδιά σου μας!